

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. Фебруара 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду руски се пише уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Д у е т.

Тиса. Ја сам горе, — ви сте доле.
(Истина је: — народ кија.)
Нека пада, дажда, крупа,
Знам шта вреди опаклија.

Гарашанин. И-ја!

Тиса. Кад се сетим да сам чума,
Кад се сетим да сам лија,
Тад помишљам шта ме чека,
Тад помишљам шта ме вија.

Гарашанин. И-ја!

Тиса. Канда ће ме време скучит'
Или рука, бог зна чија.
Ал док могу, ја ћу пљуват'
У јаз, који на ме зија.

Гарашанин. И-ја!

Тиса. Кад се буде рачун иск'о,
Остаће ми амајлија;
Покушаћу да се браним,
Да сам био вода тија.

Гарашанин. И-ја!

Тиса. Тад ћу рећи: Свему ј' крива
Само ваша слепарија.
Та ви сте ме одржали,
А знали сте да сам лија.

Гарашанин. И-ја! И-ја!

Кад је тако, нек је тако.
Коме 'вако стаће прија
Нека ваче и он с њима:
И-ја! И-ја! И-ја! И-ја!
(Испашће им чивија).

Д.

Шетња по свету. XL.

Читајући у „Женском Листу“ извештаје о раду наших добротворних здруга Срипкиња, најбоље ми се допала белоокрванска добротворна задруга. На забави исте декламовала је једна девојчица „Оду чутури,“ а публика се тако одушевила, да је девојчица још једном морала одекламовати споменућу оду. То је лепо. А у Новом Саду замерају комесару Вуковићу, што је мало више нег што треба пио. Оно да је и он само декламовао „Оду чутури,“ можда му не би нико ништа пребацио, али он је и спео чутуру, а можда и више од чутуре, па је дошао у судар с многима. Е па шта ћемо, кад је данашњи свет скроз и скроз материјалистичан, па не разуме више песничке нарави. Сиромас Вуковић у свом песничком заносу за лепим хтеде пољубити туђу жену, а свршило се ружним. Да богме, човек је не само од костију и од меса, него има и жући, па тако је баш морао планути комесар Вуковић, јер по свој прилици има и он жући и то с тим пре, што су тада неки говорили, да у глави нема ништа, дочим су други тврдили да му је глава пуна. Вуковић је дакле плануо, отимао од пандура пушку, заповедао пандурима, да пуцају, разбио прозор и најзад се — на свежем зимском ваздуху расхладио. Како се нашао, то он не зна, као што ни о неким другим стварима не зна, јер је сутра дан питао пандура: „За што сам ја теби отимао пушку?“ „Ја не знам, господине,“ одговорио је пандур. По томе се види,

да стоји тврђа оних, који су рекли, да је полицајном комесару глава пуна, па није могло више унутра стати сећање о догађајима после званично свршеног Томићевог банкета.

Из тога следује наука по полицију, да на забаве честитих грађана не ваља слати за поверенике такве људе, који се не умеју у уљудном друштву као што треба понашати. Али полицај ретко да кад што добро усвоји. Слабост јој, да је непотпуна, немарна и рђава, па ту нико не поможе. Мора да је од памтивека тако, те ће тако увек и остати.

Герман је дакле отишао у свет! Тиме није никакву радост учинио српском народу, али би га веома обрадовао, кад се више не би вратио. То би у његовом животу једно дело било, које не би са народним проклетством пропраћено било. За такво дело ја бих му први дао „повереницу.“ Иначе, ако се мисли враћати, како би било, кад би га „Стармалов“ „ваздухопловац“ гдегод онако из ненада ухватио и у своју ваздухопловну лађу бацио, па га одвео н. пр. у Сибирију, откуда га браћа Руси из великог поштовања према поглавници српске православне цркве у Угарској зацело не би више пустили? Тај „кунштук“ могао би „Стармалов“ ваздухопловац да учини, али као да неће бити нужно. Јер веле, да је Герман јако болестан и да неће дуго. Отићиће само папи у Рим по благослов, па онда ће се вратити, да раскрсти с овим светом. Кажу, да се огледао у очима крушедолске куварице, као што се Краљевић Марко надгледао над буваром, па се у куваричиним очима видео без главе.

Од тог доба мисли Герман непрестано на смрт, а кад човек о нечем много мисли, онда се и обистини.

Хоће ли се и Германове мисли обистинити?

Милисав.

У ш т и ц и.

Краљ Милан је написао драму „Неманић.“ Штета! „Жалосне игре“ иду му боље од руке.

Кажу, да краљ Милан није умео верно да опише карактер „Неманића.“ Нека проба написати трагедију „Вук Бранковића,“ тај му карактер неће задати тешкоће.

Још се не зна, ком талијанском месту путује Герман. Дал Риму, Генуи или Милану. Ако путује Милану, и то краљу Милану, тамо ће се најбоље осећати.

Та и краљ Милан би се најбоље осећао међу — Германима.

Посланик Комлоши рекао је у угарском сабору: „Трефор не ради бадава.“ То се могло тумачити и тако: „не ради бадава, њега ће зато постићи благослов народа.“

Ал зашто ни један посланик није тако разумео?!

Дакле неки Чивути купају најпре у равизи своје болеснице, па нам је тек онда продају. Е ал они мо-

рају да сисају ону нашу зној, у којој смо се ми купали.

У Сентешу се пријавило на расписан стечај звонара 128 особа. А ја читам у „Застави“ да у Новом Саду нико неће да буде политички звонар.

Некако је престало братимљење по новинама између Срба и Хрвата. Е то је тако: Док смо се свађали, ми смо дирали њих, они нас, па је ишло. Ал сад им ми нудимо братство, они ћуте па је — застало.

Само да Мађари могу казати Мочарију: „Ти си панслависта;“ лакше би им било и мање би се на њега једили.

Претуррио се!

„Ух! За Бога! Помозте!“
вече чива Мата,
улазећи шантајући
на лечничка врата.

„Ни крочити баш не могу
десном ногом, знате! . . .
па ко' велим: идем к' вама,
да је прегледате“ . . .

Скинуо је чизму десну,
Лечник ногу гледи,
преврће је . . . претиска је,
(кога лечник штеди?)

Сад је опет мало јаче
претиште на рече:
„обично се око мене
сав комшилук стече“;

кад овако болеснику
тражим где га тишти,
јер при томе обично ћеј
сваки да завришти!

Али код Вас, чудо збиља!
баш је мушка снага!
да под мојом чврстом руком
од бола ни трага!“ . . .

И Мати се ово чини
чудновато јако;
та код куће, од бола је
све на „десној“ скако! . . .

„Аха! Ту је! . . . Збиља! море! . . .
ево опет сева! . . .
та не боле мене: „десна“! . . .
већ ме боле: „лева“!!!

Др. Казбулбуц.

Ђира. О сирома! О сирома!
О Сирома!

Спира. Па коти је тај сиромак?

Ђира. Наш министар просвете.
Господин Трефор.

Спира. А од кад је осиро-
машно?

Ђира. Та зар ниси чуо шта му
је речено у сред Пеште, у сред
сабора! Рекао му Комлоши у брк, да црхохије и дру-
га привена достојанства дели не на поклон, већ
за поклон — (па макар само и за политични поклон).

Спира. Па ако је то истина баш онда није си-
рома.

Ђира. Али ако то није истина?

Спира. Онда нека иште сведоџбу од Анђелића.

Ђира. Шта? Сведоџбу неистине?

Спира. Не. Ја би волео кад би Анђелић био ка-
дар, да му изда сведоџбу истине.

Ђира. Ко нам је постао министар финансије?

Спира. Тиса.

Ђира. Једва могу да верујем.

Спира. То је лако веровати. Јер он је сам себе
предложио.

Ђира. Предложити себе.

то може свако.

Али шта ће Заложити —

То наћи није лако.

П у с л и ц е.

.. Некима је пало на памет да Депретиса упо-
ређују са Гарашанином. Али су се брзо тргнули, јер
су увидели да је Гарашанин много депретиснији.

#. Робилант је пао. Али бар сад зна колико је
Сахати — у Африци. — Робилант ће се опет ди-
гнути и седиће на мекој фотељи, све док му Талија-
ни не кажу колко је сати — у Европи.

∇. Мудри људи веле да би Аустрија могла пре-
дупредити рат (бар у јужној Европи) — и то без
оружја; само са прстом и крстом. Прст да ме-
тне на чело, — а крст на оно што није њено.

⊕. За бездушну политику увек се нађе хладан
душ. Политичне тикве саме навуку на себе (ма са
воје стране) лековиту поли-тичку.

С. Сад, кад су се неверенице закукале, Анђе-
лић је отишао и није нам оставио своју адресу. Једни
веле на то: Анђелић нам је доскочио. А други
веле: Није, само је ускочио.

⊙. Даклем Харамбаша осуђен на 15 месеци за-
твора. Је ли због крађе? — није. Је ли због убијства?
— није. Је ли због преваре? — није. Да за што?
Због молитве. — Да су бар ту осуду мотивирали
са његовим страшним презименом, ајде де! Нама, као
нејуристама, чини се да би тај разлог био много те-
мељнији. (Но пошто није у реду да се судска дела
критикују, то ми ћутимо као мушице. Гледаћемо да
се што мање богу молимо. А што се будемо молили,
то ће остати тајна — наша и божија).

⊙. Кажу да краљ Милан о маскенбаловима о-
бласти се као црн Домино. Та тако га тек могу
сви познати. Ако би хтео да га нико не позна морао
би се обући као бео Домино.

⊕. Што јесте, јесте, народ уме вешто крстити и
без воде. Једног српског уредника сада прозваше
„Фогмер Пиштом“. — Треба ли да кажемо ко
је тај веселник?

□. Хорватовић није пао, него се диго. А То-
паловић је пао (у ону замку из које се Хорватовић
срећно искобељ'о).

Ода мом подераном шеширу.

Шеширу мили збогом ти велим,
Збогом ти морам казати већ,
К растанку наг'м дозволи само
Прословит с' тобом још коју реч.

Срце ми пуца, душа ме боли,
Што тебе сада остављам ја;
Стари смо знанци, добро се знамо,
Добротво си ми од вајкада.

Хеј! Ма да знадеш, нешто да чујеш,
Та главу си ми покриво ти!
Учтив си био, понизан одвећ
Клањ'о се свакој ђупетини.

Па како има, кудгод погледаш,
Безбројно много ђупетина
То си се јадни клањајућ' с' свима
Отрцо ето пре времена.

Само т' још једно тешити може
А то је твоје бесамрће;
Када ко папир усврнеш врли
Тада се можеш светит' за све.

Па как' још можеш постати моћан,
Ако те узму за новине;
Зато те молим немој се срдит,
Ако те бадим сад на — ђубре.

Осто-ја Голаћ.

После рата.

Године 1888., дакле после рата и ландштурма, стајаће у новинама са крупни слови ова новост:

„Као што из сигурног извора дознајемо, једна жена из горње Угарске, видела је на уласку села П* мачку. Мачка је стајала на грани; у ње беху упале кости, и једва се кретала. Тамошњи сељани пошли су у потеру за мачком.“

(За оне, који се можда неће одмах досетити какве важности има ова новост, примећујем: „Овим крајем где је виђена мачка,“ прошло је преко 4 милијона војске, па је та војска појела све . . . пацове жабе, мачке.)

У онаком времену може се мислити каква је то ваљана вест. Између два професора бечког и пештанског универзитета, започела се чак научна препирка због те мачке. Један је тражио да се та мачка сачува за државну менаџерију, као реткост. На то је други одговорио, нека се мачка остави на миру, можда ће наћи себи пара, па нек буде у земљи мачака. Но онај први је побијо то мишљење. Нека би била,“ рече он, баш и друга мачка у држави,“ ко стоји добар да је та друга мачка — мачак? А баш да је и мачак, нашто нам мачка у земљи, кад смо појели све мишеве и пацове. Данашње мачке немају смисла за нас оне су — излишне.“ Цела Европа пратила је ту важну научну препирку.

Но у тој Европи променуле су се и друге ствари. Од ове страшне ратне праске и пуцњаве сваки је трећи човек оглувио. Људи не чују кад им траже порцију, а баш и да чују, не би имали одкуд платити. Међу Србима је Герман Анђелић најгоре настрадао због тога. Он поче да говори у сабору о „канонима,“ а неки који нису добро чули (или су валда и јувише добро чули, подвизнули му: „Дакле теби није још доста било ти и сад још говориш о „канонима“ (топовима), па на поље с њим.

Но немојте мислити, да су мушки били богзна како кочперни. Кад се оно неколико њих вратило из рата кућама, жене их љуто окупише.

Какву сте водили до сад политику? а? Но неће тога бити више. Да се има шта кувати, ми би вама од сад варјаче у руке, па кувајте. И одиста срећа мушких, што није било шта кувати. Али је од ото доба поникла у жена пословица: „Кратка коса кратка памет.“

Но ма колико да су се женске тужиле на мушкарце, ипак је мушкима скочила цена. Постали су тако ретки као бели врапчићи. У Елзасу се извештила једна жена, па је свог мужа показивала за новце. О младићима једва се може и говорити. Кад је каква забава, онда не играју више мушко и женско, него се у свој Европи игра коло, т. ј. девојке стану у воло, а мушкарац им је у среди. Где немају мушкараца тамо обуку женско у мушке хаљине.

У опште су се сви обичаји променули.

Нема вам више да мушкарци оду па просе девојке, нема кад данас да понеки куца бабадава на 20 врата, и да се жени по 10 година. Сваки мушкарац

па и онај, коме су одсекли у рату уво и нос, мора бегати на таван јер се иначе не може бранити од силних прводајница. Но мушка ко мушки, неће да се жене, јер ни једна девојка нема мираза од вредности.

На све стране Европе наступила велика невоља. Хиљадама се њих уписују за Америку, ал неће нико да их сели бадава. Европски новац не вреди, не можеш за њега ништа купити, јер нема ништа.

У том часу почеше да упадају Кинези у Европу. Нема никога да им стане супрот, да им препречи пут. Све је пустош, свако је малаксао. И на развалинама труле европске цивилизације, поче да ниче Кинеска култура. . . Мало и велико влања се. . .

Е па живили Кинези, кад не умемо да живимо ми!

+

Чудо невиђено.

„Наше Доба“ од 1. (13.) фебр. 1847 јавља православној цркви, да је патр. Герман ово дана наименовао бившег сурчинског пароха Ђорђа Магарашевића за архимандрита, премештајући га тиме у монашески чин, и да ће му дати манастир. За сада је још архимандрит Ђорђе Магарашевић у Сарајеву. Овај „велезаслужни“ човек по православној цркви има овим унапређењем изгледа, или скорим да постане митрополит у Сарајеву, почем ће стари, немоћни Николајевић својевољно јавити се за пензију, или ће постати честити наш Ђуро Магарашевић владиком у нас из ове стране, и временом наследник бити — највише столице у оностраној цркви православној.

За оне читаоце, који можда незнају заслуге истога ново наименованог архимандрита г. Ђорђа Магарашевића, или знали па су заборавили, ево једна цртица:

Кад оно беше слава пунолетства данашњег краља Милана у Београду, буду оптужени: доктор Лаза Костић и журналиста Јова Павловић, да су у Београду велеиздајничке здравице (по свет. Стевана круни) напијали оптужени и у тамницу бачени на основу заклетве сурчинског пароха г. Ђорђа Магарашевића, пропалог земунског трговца Савића (брат земунског пароха поп Николе Савића) и учитеља Николића, која сва тројица сведочише да су присутни били и чули својим ушима оне здравице. Много месеци чамеше оптужени у тамници — док једног дана не буду као невини ослобођени, и будимпештанске новине нам онда јавише: да се је обелоданило, да су заклетве господина пароха сурчинског

Ђорђа Магарашевића

данашњег архимандрита и будућег митрополита или патриарха!!!

и Савића

и Николића

биле лажне.

Узмите Ви само, која снага душе и карактера, да човек тако далеко тера своје самопрегоревање, да лажно сведочи, да се криво закуне, само да двојицу њих својих ближњих упропасти и на робију или под вешала доведе;

Ено живи страдалници на Цетињу, они ће вам моћи по сведочити ту чврстоћу карактера новог архимандрита

и новине оне, има их увезаних још из онога доба, у Будимпешти, који то Магарашевићево „благообразије“ изнеле на видик.

Или ће можда бити кога, који ће у „Нашем Добу“ опорети овај факат из живота новонаименованог архимандрита г. Ђорђа Магарашевића.

У светом писму има један ставак:

Беше свет у сумњи, којем роду припада ова птица: еда ли је голуб или врана? реше се, да је пуста, да лети, па којем се јату придружи на крову — том ће у сродство припадати. И где — оде у гавране Сад су знали људи из ког је рода.

Неможе нам се на ино, но мора да она власт, која подиже Магарашевића на архимандритску столицу, није појма имала о тој његовој кривој заклетви, иначе није могуће, да би га унапредила, већ би га обрјала. Сад зна бар кад буде носио лажни сведок некада митру, па се буде жалио православни свет, да је такав гној по нашим појмовима о моралу могао узвишен бити, они ће рећи: „Па шта ћете, кад немате бољих!“ Да смо весели! Зар смо тако дубоко пали? и такви су људи проповедници науке Христове, и учитељи народа? а камо она заповјед Божја: „Не сведочи лажљиво на ближњега твога!“

Један Србин.

Ево шаљем

„Стармалом“ ово неколико редака, што их је један враголан написао некој госпојници:

Да устане Јевросима стара
Ил честите ћери цар-Лазара,
Вукосава и лијепа Мара;
А и друге наше Српке миле
Што су узор међ другима биле, —
Да устану, да се назад врну,
Зажелиле б' опет земљу црну,
Све од јада и големе туге
Чим би видле данас своје друге,
Чим би видле шлена и турнира,
Швапске кикље из фина кашмира,
Глупе моде, мидере, жакете —
Све туђинско, од главе до пете,
Муф и фехер, главе-рукавице
И пулфером попрашено лице.
Ој девојке, негда роду дика,
Чија ли сте слика и прилика!

А госпођица не буде лења, седа на^{му} таким истим стиховима, тим истим размером одговори ово:

Не будал'те кад будале нисте. |
Ми смо лутке, — а луткови ви сте.
Ви сте паше, а ми смо субаше, —
Ми смо сливе и прилике в а ш е.
Ни за трунак нисмо од вас горе.
Мушка страна „јачи“ божи створе!
Кад застуди мора бити иња,
Без јунака нема јунакиња.

У Госпићу, 1887.

Прибележио и (са допуштењем^о обеју страна) послао Пeko.

Шајкаш лала Н нин на темеринском вашару.

Оде шајкаш лала Н нин на темерински вашар.

Кад је већ потребно пазарио, сврне под једну шатру да се мало одмори, доручкује и попије коју.

Под шатром су седели неколико Мађара.

Шајкаш лала кад се мало поднапио, почне се хватити како су шајкаши јунаци и да се један шајкаш не боји ни три мађара.

Реч по реч, па се покавгају. Мађари зграбе мога лалу па по њему.

Кад су га се добро налемали онда га пуста, а мој лала онако испребијан стругне кући. Сутра дан разнесе се глас по целом Н у, како је лала на вашару прошао. Чује то и његов присни друг, који није био на вашару, па да би га искушао, јер унапред је знао, да ће лала све опорети, рече му! „шта то болан би с тобом на вашару? тебе мађари на сву меру излемаше!“

„Шта? кога? мене? Иди молим те, како можеш тако што о мени веровати, кад ме знаш да сам јуначина и да се не бојим ни три мађара.

Та но, но! али тебе својски излемаше. То су брате мој којекакве измишљотине; ни сам ја ни био на вашару.

Та шта ниси! Ти мене ниси спазио. Ја седим под оном другом шатром па гледам шта с тобом раде; ал кад ти једном дође себи, доби маха па се испод њих изкобеља, па кад уграби ону твоју буду па их стаде њоме поливати, а они брате преврћу се све као бундеве, па шумангеле! куд који. На то лала онако поносито рече! Шта велиш. Ај, јес' видио?

прибележио Љ. К.

Моја туга.

— с мађарског. —

Кад се сетим љубави нам
И очију бајни твоји —
Тад се сетим и како су
Жалостиво часи моји.

Плачем јадан, сузим јадан
Друкчије је било прије —
Рекла си ми: бићеш моја!
Ал се тако збило није. — —

То ј' све ништа, ал је главно:
Пуће боно срце моје —
Празно цепац кал помислим
На хиљаде многог твоје!

Ј. М—ћ.

Из школе.

Учитељ запита малог Арона, показујући отворену шаку, колико има на руци прстију?

Арон одговори: Зар си ћорав, кад не видиш.

Младмали.

Велико питање,

(на које не тражимо таки данас одговора).

Је ли наша финансија спала на Тису? — Или је Тиса спао на финансију (у очи нових избора)?

Једном тврдици,

Ко за се бе само згрђе,
с а м уживат' смера,
долази ми као она:
о ланчићу кера. —

И она ће једног јутра
да отегне шапе,
а вратанца колибе јој
широм ће да зјапе!

Исто тако и тврдици
з а д њ и час ће доћи,
од кога га цело благо
неће спасти моћи.

Пак ће онда наследници
да поделе благо,
што је јадник за живота
на томилу слаго!

А о њ е му тешко да ће
штогод л е п о рећи;
осим можда: „б а ш ј е м о г о,
ј о ш и в и ш е стећи“!

Др. Назбулбуц.

Са села.

У селу Б. био међу осталим и један плајаш шваба Јелгл. Заповеди му гнез да иде добовати да ће у петак доћи доктор да боде децама богиње. Послушан Јелгл оде те изврши заповест добовајући на сваком раскршћу на следећи начин: „казала гнез у бедаг дођи плодерштехер Blatternstecher), која нумера имала дец морај доћи на варошхас.

Прибележио Цига.

К у м.

Носила српска млада по обичају куму колач. Кад отвори врата од дворишта, опази белова под камаром сламе где лежи и лаје. На то изиде из куће кум; виче кумицу да изволи унутра ући. А кумица се скањива: „Не смем“ вели „поред камаре проћи; бојим се кума белова.

Браца Марко — под столом.

Од увек је Марко замерао води,
Он се војзи руга, да није у моди.
Вода да се пије, то је лудост права,
Потврлиће свака памет чиста, здрава.

Од воде се може и разболет' лако;
Ох носите воду, ја је мрзим јако!

Дајте, дајте вина, тог руменог сјаја,
Да нестане овог горког уздисаја.

Крчмарица млада донесе му сада
Да растера јато големијех јада.
Сад наточи чашу, па загледа у дно,
Ох, хтео би знати да л' је доброћудно.

С тога сад пожури, у два у три пута,
И боца му беше већем изасута.
Е сада је Марко веселија лица,
И још једну литру даде донет' винца.

Мрзио је Марко сваку бледу боју.
За то рујним пуни брзо чашу своју.
У брзини тако празне с' чаше множе,
Али, шта је сада, свемогући боже!

Кад и пета литра у бедан одхуја
У Марковој глави нешто се лелуја;
Са столице своје устати је хтео,
Ал еквилитријум беше му с' помео.

Учини му с' сада као да магла пада.
Ох ето ти Марку преголема јада:
Са столице пође па тресну о патос,
Ал срећан је био, дочека се на нос.

У тренутку томе под астал се сађе,
И тамо га, ено, лази санак нађе.
И како је снажно до сад вино ерк'о.
Тако исто снажно сада је захрпао.

У Вуковару.

— ша 5-но.

Ш т а к о и м а ?

Искупила се деца школска на Лазарову суботу у школу да иду по „врбицу“. Сви лепо обучени, на сваком нове хиљине. Један ће се фалити како има нов капут, други показује нове ципеле; а неко се опет фали, како је у њега све ново.

То је гледао из прикрајка мали Младен, син једног надничара, који је тек само кошуљицу на себи имо, па и та није била нова, па да се и он с' чим пофали — дигне кошуљицу па рече: „ал ја имам велику тибу“, ха!

Б.

Чудна компанија.

Договоре се њих тројица да пешке иду по свету, један је био ћелав, други балав а трећи шугав. Идући тако дођу до неке воде преко које им је требало прећи. Ту стадоше и почеше свој занат терати, т. ј. ћелави почне изнад главе растеривати муве и комарце, онај шугави забавља сви десет ноката у бутине те се поче драпати; а балави привуче час десни, час леви рукав преко носа. У тој тако радњи затече их неки воденичар, који је баш туда на чамцу пролазио.

Понеси нас брата преко, повичу сва тројица.

Ја немарим проговори воденичар, ал шта ће те ми платити?

А шта ће мо'ти платити, кад ни један ни по потуре немамо, платиће ти велико звоно!

Кад немате новаца неморате путовати — дода воденичар, и пође даље.

Сва тројица га почну молити да их понесе преко, па ма му и дужни остали. Воденичар се насмеје на ове последње речи па рече: Хајде де, немарим, ал само ћу вас на овај начин пренети; добро чујте! Ти ћелави мораш са скрштеним рукама седити, ти шугави ако се уздранаш — бацају те у воду, затим се окрене балавом па рече: ако само привучеш рукав преко носа, — разбију ти веслом нос.

Немаримо, но, само терај!

Чим се чамац од обале отисне, забавља шугави ноуте у шугу поче се чешати а из гласа викати: „сад ћемо се возати“! па све то те то као бајаги од радости.

Ћелави диже најпре јелну руку изнад главе па рече: „како би било пришко, да си најпре овамо, онда овамо тај чамац окрено?“

Балави упадне у реч, па као бајаги јетко рече: „шта ти знаш, може он и овамо — па превуче десну руку преко носа — а може и онамо, па опет левим рукавом отре нос.

Б.

Свети Бартул.

У једном шокачком селу био је храм цркве (Буч). Црква је славила св. Бартула. На дан на два почне се спремати за славу, па како су по цркви пајали, чистили и радили — привале кип св. Бартула и расцонају га. Шта ће сад наопако?! Дође и попа гледи, премишља. Најпосле се досети звонар, да гајдаш у њиховом селу врло личи на св. Бартула, и понуди, да мету њега на оно место за време службе. Допадне се и попи, те брже боље пошљу по гајдаша. Дође гајдаш, а они му кажу чега ради су га звали, и понуде му десет фор. Овај пристане. Сутра дан свуку гајдаша пре службе, припашу му неку кецељу, и нешто мало липаћура преко рамена, а нешто у руку. Почну се већ и у цркву кунити. Како који дође, пали свецу свећу, па лепи око његових ногу. Око пола службе толико је било свећа око њега, да се поче знојити, а по кад и кад и мргодити се, кад му восак на голу ногу кане.

Кад капљање учеста, скочи светац ко помаман, па терај кроз народ напоље. Светина узверено гледаше за свецем, он се окрене још једаред код црквени врата и повиче: „Није ни мој баба био светац, нећу ни ја.“ Б.

Муж (умирући): Осећам, да ћу умрети и боље ме што ћу те оставити саму, — на овом широком свету; Но ти саветујем, да се удаш за др. Н.

Жена: И ја сам већ мислила то.

Судац: (сведоку). Колико имате година?

Жена: 24.

Судац: А колико вам је старо крштено писмо.

У позоришту.

А. Не разумем како да је мој „гукер“ гори од твога а једна им је цена.

Б. Сам си га покварио, јер увек гледиш на гадне девојке.

— Многе женскиње тек онда љубе, поштују и сећају се Господа Вишњег, кад их „земаљска“ господа оставе.

— Мијо, ти си опет пијан, а кад сам те примио у службу, ти си ми се зарекао, да нећеш више никад пити.

— Молим господине, па не пијем ја ни сад „више“ — но пре.

Судац: Ви сте већ 15 пута били кажњени због крађе и варања.

Оптужени: Молим само четрнаест пута.

Судац: Ал у записнику стоји 15 пута.

Оптужени: Па ајд да се опкладино!

Ј. М—ћ.

Одговори уредништва.

К. W. у Винковце. Пошљите пак ћемо видети је ли за наш лист. Неглеђуш не можемо ништа обећати.

Светешају. Од сваке добре и лепе жеље не мора се направити песма. И ова је ваша жеља красна — по ви би то у прози боље изразили.

„Кад мачка није код куће“. Ово је превод. Па једно за то што сте то заборавили означити, а друго за то, што је превод лош, те би се морао много исправљати — нећемо штампати.

Новије књиге,

послате уредништву на приказ.

Физика у Срба. Студија из Српске књижевности. Написао Стева Милованов. Обдарила Матица Српска. У Н. Саду 1886. Српска штамп. дра Свет. Милетића. Добија се код писца по 50 новч.

Gjorgje Kastriotić-Skenderbeg. Knjiga I. 1887. Izdanje knjižare Braće M. Popovića u Novome Sadu. Cjena 15 novč.

Gjorgje Kastriotić-Skenderbeg. Knjiga II. 1887. Izdanje knjižare Braće M. Popovića u Novome Sadu. Cjena 15 novč.

Висарион Љубиша Митрополит Црногорски. Написао Дионис. Миковић. У Н. Саду Издање и штампа А. Пајевића. Цена (?).

Још и овај број шаћемо свима нашим дојакосњим предлатницима од којих још није предлата стигла, молећи их да пзволе претилату поновити или да нам врате лист натраг, ако га не желе и даље држати, па да се ради штампања за даље равнати знамо. Наклада „Стармалог.“

ЛИСТОВИ, КОЈЕ УРЕДНИШТВО У ЗАМЕНУ ДОБИЈА.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА, лист за политику и књижевност. Излази на Цетињу једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Претплату на оба листа ваља слати поштанском упутницом на Петра Рамадановића у Котор. (Boche di Cattaro).

СРПСКИ ЛИСТ, излази у Задру једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Издавалац и одговорни уредник Саво Бјелановић.

„НЕВЕН“ ЧИКА-ЈОВИН ЛИСТ, уређује власник му Змај-Јован Јовановић, издање и штампа А. Пајевића, у Новоме Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 4 фор. или 10 динара годишње. 2 ф. односно 5 динара полугодишње.

„ГЛАС ИСТИНЕ“ лист за духовне беседе, животописе и старине, уређује С. Петровић, издање и штампа А. Пајевића у Н. Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 2 ф. или 5 динара годишње, 1 ф. или 2½ дин. полугодишње.

„ЈАВОР“, Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник Змај-Јован Јовановић, уредник др. Илија Огњановић. Издање књижаре Луке Јоцића. Излази у Новом Саду сваке недеље на читавом табаку. Цена је листу 5 ф. на читаву годину, 2 ф. 50 на пола године. За стране земље 6 фор. годишње.

ПАНЧЕВАЦ, недељни лист за просветне и привредне цели. Излази у Панчеву једаред недељно на читавом табаку. Издавалац и одговорни уредник Никола М. Косанић. Годишња цена 4 фор.

ДРАШКОВ РАБОШ, лист за свакога. Излази у Сплету два пута месечно. Годишња цена 2 фор. Власник, издавалац и одговорни уредник Јово Метличић, коме и претплату ваља упућивати.

САДАШЊОСТ, недељни лист за просвету, привреду и забаву народну. Излази у Вел. Кикинди, куда и претплату ваља слати на име самог уредника г. Паје Петровића. Цена је листу 3 фор. на читаву годину.

БАЧВАНИН, лист за просвету, привреду, трговину и забаву. Излази у Сомбору сваке недеље на целом табаку. Одговорни уредник К. Радуловић, издавалац штампарија Мужика и Партлића. Цена је листу: на годину 4 фор. на пола године 2 ф. односно 10 и 5 динара за Србију.

ГОЛУБ, лист за српску младеж. Излази у Сомбору месечно једанпут на читавом табаку. Уредник Јован Благојевић, издавалац књижара Миливоја Каракашевића. Цена је 1 фор. на целу годину, за Србију 2½ динара.

СТРАЖИЛОВО. Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник и уредник Јован Грчић. Излази у Н. Саду сваког четвртка на читавом табаку. Цена му је 5 фор. на целу годину, 2 фор. 50 на пола године. За Србију и Црну Гору 14 динара или 6 фор. на годину.

СРБОБРАН, лист за политику, народну просвјету и привреду. Излази у Загребу 3 пут недељно читавом табаку. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Цијена је листу 10 фор. годишње.

ЗАСТАВА. Излази у Н. Саду средом, петком и недељом на целом табаку, а уторником на пола табака. Одговорни уредник Јаша Томић, издавалац српска штампарија дра Светозара Милетића. Цена је листу 14 фор. на читаву годину, односно 35 динара за Србију.

БРАНИК, лист за политику и т. д. излази уторником, четвртком и суботом на читавом табаку. Одговорни уредник Никола Јоксимовић, власник издавалац Миша Дамитријевић. Цена 12. фор. На целу годину, односно 6. на пола и 3. фор. за четврт године. За Србију цена 30 динара.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1887.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ТРИНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду,

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ Г. 1887.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И

За винарске велетршце.

Један винарски трговац из Швајцарске, жели ступити у пословну свезу са једним винарским трговцем из Угарске. Пошт. пријаве нека се шаљу под знаком: **Е. 80. На атресу: Rudolf Mosse, Zürich.**

2—2

Само оно што је добро осигурава успех!

Дра Милера сок од маховине, ванредно добар лек од кашља, промуклости, вратобоље, слуза, почињуће суве болести, и уопште при свима болестима прибора за дисање. У теглама за децу и одрасле Цена једној тегли 50 н.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај балзам се препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, код надутости стомака, бљувања, пролива, ветрова; код колике је успех скоро за тренутак постигнут. Даље је ово добар лек код дуготрајних и исцрпљивих болести, јер знаменито поправља варење. Овај особити лек не би требао да фали ни у једној кући, нарочито по селима. Цена 1 фласона 1 ф. 50 новч., ½ фласона 80 новч.

Дра Милера балзам за жуљеве, ванредно брзо дејствујући лек од жуљева, брадавица, затебљања коже (е болевима скопчано) и прозеба. Да би се сачувала публика од подражавања без вредности, молим да се иште само Милеров балзам од жуљева и да се пазе, на оригинално спаковање. Цена је кутији с флашицом и упутством за употребу и са четкицом утврђеном на запущачу 60 н.

У Новом Саду добија се право само код *Љубе Стефановића*, спецерајског трговца; у *Осеку* код *Ј. Габенког* и *Ј. Г. Динеса*, апотекара; у *Вршцу* код *С. Страга*, апотекара; у *Сомбору* код *Ц. С. Вајдингера*. 8—12